

Euroopa Kohtu (esimene koda) 14. märtsi 2013. aasta otsus (Městský soud v Praze (Tšehhi Vabariik) eelotsusetaotlus) — Česká spořitelna, a.s. versus Gerald Feichter

(Kohtuasi C-419/11) ⁽¹⁾

(Määrus (EÜ) nr 44/2001 — Kohtualluvus, kohtuotsuste tunnustamine ja täitmine tsiviil- ja kaubandusajades — Artikli 5 punkti 1 alapunkt a ja artikli 15 lõige 1 — Mõisted „lepingutega seotud asjad” ja „tarbijaleping” — Lihtveksel — Käendus — Krediidilepingu tagatis)

(2013/C 141/08)

Kohtumenetluse keel: tšehhi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Městský soud v Praze

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Česká spořitelna, a.s.

Kostja: Gerald Feichter

Ese

Eelotsusetaotlus — Městský soud v Praze — Nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (ELT L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42) artikli 5 punkti 1 alapunkti a ja artikli 15 lõike 1 tõlgendamine — Mõisted „lepingutega seotud asjad” ja „tarbijaleping” — Kohtualluvus asjas, mis puudutab äriühingu sellise juhataja vekslit tulenevat kohustust, kes on käendajana alla kirjutanud blankovekslile, mille see äriühing on andnud välja pangale krediidilepingu tagatisena — Kohustuse täitmise koha kindlaksmääramine juhul, kui vekslil ei olnud algselt maksekohta märgitud

Resolutsioon

1. Nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades artikli 15 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et füüsilist isikut, kellel on äriühinguga tihedad kutsealased sidemed, milleks on näiteks äriühingu juhtimine või selles enamusosaluse omanine, ei saa pidada tarbijaks selle sätte tähenduses, kui ta on andnud käenduse lihtvekslile, mis on välja antud sellele äriühingule krediidilepingust tulenevate kohustuste tagamiseks. Seetõttu ei ole kõnealune säte kohaldatav selle kindlaksmääramisel, milline kohus on pädev lahendama nõude, milles lihtveksli omanik, kelle asukoht on liikmesriigis, tugineb teises liikmesriigis elava vekslikäendaja vastu õigustele, mis tulenevad lihtvekslist, mis allkirjastati blankovekslina ja mida vekslit omanik hiljem täiendas.

2. Määruse nr 44/2001 artikli 5 punkti 1 alapunkt a on kohaldatav selle kindlaksmääramisel, milline kohus on pädev lahendama nõude, milles lihtveksli omanik, kelle asukoht on liikmesriigis, tugineb teises liikmesriigis elava vekslikäendaja vastu õigustele, mis tulenevad lihtvekslist, mis allkirjastati blankovekslina ja mida vekslit omanik hiljem täiendas.

⁽¹⁾ ELT C 311, 22.10.2011.

Euroopa Kohtu (neljas koda) 14. märtsi 2013. aasta otsus (Oberster Gerichtshof (Austria) eelotsusetaotlus) — Jutta Leth versus Austria Vabariik, Land Niederösterreich

(Kohtuasi C-420/11) ⁽¹⁾

(Keskkond — Direktiiv 85/337/EMÜ — Teatavate riiklike ja eraprojektide keskkonnamõju hindamine — Projektile loa andmine ilma asjakohase hindamiseta — Hindamise eesmärgid — Hüvitise saamise õiguse tingimused — Küsimus, kas üksikisikute kaitse varalise kahju eest on hõlmatud või mitte)

(2013/C 141/09)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberster Gerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: Jutta Leth

Kostjad: Republik Österreich, Land Niederösterreich

Ese

Eelotsusetaotlus — Oberster Gerichtshof — Nõukogu 27. juuni 1985. aasta direktiivi 85/337/EMÜ teatavate riiklike ja eraprojektide keskkonnamõju hindamise kohta (EÜT L 175, lk 40; ELT eriväljaanne 15/01, lk 248), mida on muudetud nõukogu 3. märtsi 1997. aasta direktiiviga 97/11/EÜ (EÜT L 73, lk 5; ELT eriväljaanne 15/03, lk 151) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. mai 2003. aasta direktiiviga 2003/35/EÜ (ELT L 156, lk 17; ELT eriväljaanne 15/07, lk 466), artikli 3 tõlgendamine — Projektile loa andmine ilma asjakohase keskkonnamõju hindamiseta — Üksikisiku nõue hüvitada tema kinnisasja väärtuse vähenemine projekti tõttu — Teatavate riiklike ja eraprojektide keskkonnamõju hindamise eesmärgid — Üksikisiku kaitse varalise kahju eest hõlmatud

Resolutsioon

Nõukogu 27. juuni 1985. aasta direktiivi 85/337/EMÜ teatavate riiklike ja eraprojektide keskkonnamõju hindamise kohta, muudetud nõukogu 3. märtsi 1997. aasta direktiiviga 97/11/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. mai 2003. aasta direktiiviga 2003/35/EÜ, artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et niisugune keskkonnamõju hindamine, nagu on ette nähtud selles artiklis, ei hõlma selle hindamist, milline on vaadeldava projekti mõju ainelise vara väärtusele. Sellele vaatamata on varaline kahju niivõrd, kuivõrd tegemist on riikliku või eraprojekti keskkonnamõju otseste majanduslike tagajärgedega, hõlmatud selle direktiivi pakutava kaitse eesmärgiga.

Liidu õiguse kohaselt ning välistamata, et asjaomase liikmesriigi vastutust võib siseriikliku õiguse alusel kohaldada vähem piiravatel tingimustel, ei anna asjaolu, et keskkonnamõju on jäetud selle direktiivi nõudeid eirates läbi viimata, üldjuhul iseenesest üksikisikule õigust saada hüvitist puhtalt varalise kahju eest, mis on tingitud tema kinnisasja väärtuse vähenemisest vaadeldava projekti keskkonnamõju tagajärjel. Liikmesriigi kohus peab siiski kontrollima, kas täidetud on liidu õigusest tulenevad hüvitise saamise õiguse tingimused, nimelt eelkõige kas esineb põhjuslik seos väidetava rikkumise ja tekkinud kahju vahel.

(¹) ELT C 319, 29.10.2011.

Euroopa Kohtu (teine koda) 14. märtsi 2013. aasta otsus (Augstākās tiesas Senāts'i eelotsusetaotlus — Läti) — Valsts ieņēmumu dienests versus Ablessio SIA

(Kohtuasi C-527/11) (¹)

(Käibemaks — Direktiiv 2006/112/EÜ — Artiklid 213, 214 ja 273 — Käibemaksukohustuslaste registreerimine — Käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit andmisest keeldumine põhjendusel, et maksukohustuslasel puuduvad deklareeritud majandustegevuseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid — Õiguspärasus — Maksupettuste vastane võitlus — Proportsionaalsuse põhimõte)

(2013/C 141/10)

Kohtumenetluse keel: läti

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Augstākās tiesas Senāts

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Valsts ieņēmumu dienests

Vastustaja: Ablessio SIA

Ese

Eelotsusetaotlus — Augstākās tiesas Senāts — Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT L 347, lk 1), artikli 214 tõlgendamine koostöös sama direktiivi artikliga 273 — Siseriiklikud õigusnormid, mis näevad ette võimaluse keelduda käibemaksukohustuslaste registreerimisest juhul, kui maksukohustuslane ei esita teavet või esitab eksitavat teavet oma majandusliku, tehnilise ja rahalise võime kohta deklareeritud majandustegevust ellu viia — Käibemaksukohustuslasena registreerimisest keeldumine põhjendusel, et maksukohustuslane ei ole võimeline deklareeritud majandustegevust ellu viima.

Resolutsioon

Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikleid 213, 214 ja 273 tuleb tõlgendada nii, et need ei luba liikmesriigi maksuametil keelduda äriühingule käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit andmast vaid sel põhjusel, et ameti arvates puuduvad tal deklareeritud majandustegevuseks vajalikud majanduslikud, tehnilised ja rahalised vahendid ning et äriühingu osanik on selle numbrit juba mitu korda saanud äriühingute jaoks, mis ei ole kunagi teostanud reaalselt majandustegevust ja mille osalus on võõrandatud varsti pärast numbrit saamist, ilma et maksuamet oleks objektiivselt asjaolusid arvestades kindlaks teinud arvestatava teabe olemasolu, mis võimaldab kahtlustada, et antud käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit hakatakse kuritarvitama. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on hinnata, kas maksuamet esitas arvestatavat teavet pettuseohtu kohta põhikohtuasjas.

(¹) ELT C 6, 7.1.2012.

Euroopa Kohtu (neljas koda) 14. märtsi 2013. aasta otsus (Verwaltungsgericht Frankfurt (Oder) — Saksamaa eelotsusetaotlus) — Agrargenossenschaft Neuzelle eG versus Landrat des Landkreises Oder-Spree

(Kohtuasi C-545/11) (¹)

(Ühine põllumajanduspoliitika — Määrus (EÜ) nr 73/2009 — Artikli 7 lõiked 1 ja 2 — Põllumajandustootjale maksutavate otsetoetuste ümbersuunamine — Otsetoetuste summade täiendav vähendamine — Kehtivus — Õiguspärase ootuse kaitse põhimõte — Diskrimineerimiskeelu põhimõte)

(2013/C 141/11)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgericht Frankfurt (Oder)